

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 399/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Mendel s. r. o., Sidónie Sakalovej 190, Bytča, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Róbert Mendel, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 14 Cb 101/2013 z 28. apríla 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob 307/2014 zo 14. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 Cb 101/2013 z 28. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Cob 307/2014 zo 14. apríla 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že manželka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca v 1. rade“) sa ako navrhovateľka (ďalej len „navrhovateľka“) v konaní pred všeobecnými súdmi svojím návrhom domáhala, aby okresný súd určil, že zmluva o prevode obchodného podielu uzatvorená 19. septembra 2011 medzi odporcom v 1. rade a sťažovateľkou ako odporkyňou v 2. rade (na základe ktorej bezodplatne nadobudla obchodný podiel vo veľkosti 100 % v obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]) je neplatná.

Navrhovateľka svoju žalobu odôvodnila tým, že odporca v 1. rade bol v čase prevodu obchodného podielu jediným spoločníkom, pričom obchodný podiel v nej nadobudol počas trvania ich manželstva a z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“). Podľa navrhovateľky má byť preto tento obchodný podiel spoločným majetkovým právom oboch manželov, teda má byť považovaný za súčasť BSM. V dôsledku toho navrhovateľka zastávala názor, že v súlade s § 145 Občianskeho zákonníka mal sťažovateľ v prvom rade potrebovať jej súhlas na prevod tohto obchodného podielu. Keďže súhlas navrhovateľky na prevod obchodného podielu jej manželom (odporcom v 1. rade) nebol od nej vyžiadaný, dospela k záveru, že zmluva o prevode obchodného podielu z 19. septembra 2011 je v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka relatívne neplatným právnym úkonom.

Sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi s podaným návrhom nesúhlasila, tvrdiac, že obchodný podiel nie je vec, a ako taký teda nemôže patriť do BSM.

Okresný súd napadnutým rozsudkom navrhovateľke vyhovel, považujúc obchodný podiel za súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a na dispozíciu s ním preto vyžadoval súhlas toho manžela, ktorý nebol spoločníkom v obchodnej spoločnosti. Z dôvodu absencie takéhoto súhlasu a po účinnom namietaní tohto nedostatku navrhovateľkou okresný súd rozhodol, že zmluva o prevode obchodného podielu medzi sťažovateľkou a odporcom v 1. rade je neplatná. Proti označenému prvostupňovému rozsudku sa sťažovateľka odvolala.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, pričom sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu a podľa § 219 ods. 2 OSP v podrobnostiach na neho odkázal.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorou navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd a krajský súd napadnutými rozsudkami porušili jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základné právo na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a taktiež porušenie princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 1 ústavy. Sťažovateľka ďalej navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok okresného súdu, ako aj krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka napokon navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy

všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

II. 1 K namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru a článku ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to

tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy, rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľka mohla domáhať a aj sa domáhala podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

II. 2 K namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru a článku ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Najskôr ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno vidieť medzi základným právom v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Zásadná časť argumentácie sťažovateľky smeruje proti záveru krajského súdu o požiadavke súhlasu manželky s dispozíciou s obchodným podielom manžela, ktorý je spoločníkom v spoločnosti s ručením obmedzeným, ak bol obchodný podiel nadobudnutý počas trvania manželstva a z prostriedkov v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Podľa sťažovateľky „... *Podiel v zmysle... § 61 ods. 1 Obchodného zákonníka vyjadruje mieru účasti spoločníka na čistom obchodnom imaní spoločnosti, je teda vyjadrením majetkových práv spoločníka vo vzťahu k čistému obchodnému imaniu. Obchodný podiel v zmysle... § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka predstavuje práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na spoločnosti. Obchodný podiel preto predstavuje nielen majetkové práva, ale aj nemajetkové práva a povinnosti spoločníka a tomu zodpovedajúcu účasť na spoločnosti, t. j. predstavuje podiel na riadení, rozhodovaní*

a kontrole činnosti obchodnej spoločnosti. Súhrn práv a povinností spoločníka predstavuje kvalitatívnu stránku obchodného podielu, ktorá je vyjadrená v právnom postavení v spoločnosti, t. j. účasti spoločníka na spoločnosti pri vykonávaní jeho práv a povinností a kvantitatívna stránka obchodného podielu je vyjadrená výškou obchodného podielu a tomu zodpovedajúcej miere účasti spoločníka na majetku spoločnosti. Výška obchodného podielu, t.j. jeho kvantitatívna stránka sa určuje podľa pomeru vkladu spoločníka k základnému imaniu spoločnosti, ak spoločenská zmluva neurčuje inak. Obchodný podiel je spôsobilým samostatným predmetom právnych vzťahov vzhľadom k tomu, že za podmienok uvedených v § 115 a nasl. Obchodného zákonníka, resp. v spoločenskej zmluve, môže spoločník s týmto obchodným podielom nakladať, t. j. môže ho previesť, založiť, obchodný podiel môže byť rozdelený a je takisto predmetom dedenia. Vzhľadom k tomu, že obchodný podiel nemá hmotnú povahu, nie je možné ho považovať za vec v právnom zmysle podľa vymedzenia ustanovenia § 118 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka. Podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka môže bežné veci týkajúce sa spoločných vecí vybavovať každý z manželov, pričom v ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný. Podľa § 40a Občianskeho zákonníka sa môže manžel, ktorý nedal v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhlas na nie bežnú vec, dovolať neplatnosti právneho úkonu. Podľa § 148a ods. 1 Občianskeho zákonníka na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého manžela a na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje.“.

Sťažovateľka na základe uvedených citácií, ako aj na základe väčšinového právneho názoru všeobecných súdov zastáva názor, že „nie je možné, aby do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrilo obchodný podiel v spoločnosti s ručením obmedzeným, nakoľko nie je hnutelnou a ani nehnuteľnou vecou. Je pravdou, že predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov v širšom zmysle môže byť aj hodnota obchodného podielu, ak bol nadobudnutý počas trvania manželstva zo spoločných peňažných prostriedkov. To ale neznamená, že obchodný podiel môže patriť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože nie je vecou. Pokiaľ ho teda jeden z manželov ako spoločník prevedie počas trvania manželstva, môže byť predmetom vyporiadania len hodnota zaň získaná od jeho nadobúdateľa.“.

Výklad krajského súdu a okresného súdu, ktoré v odôvodnení rozsudkov tvrdia, že obchodný podiel patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je podľa názoru sťažovateľky nesprávny a „Súdy pred prijatím právneho záveru o predmetnej právnej otázke prehliadli iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Českej republiky. S našou námietkou, že obchodný podiel by aj tak nemohol patriť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože bol získaný bezodplatne, sa súdy vysporiadali v náš neprospech tak, že podľa ich názoru je zmluva o prevode obchodného podielu osobitný zmluvný typ, ktorý nemožno považovať za darovanie v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka. S takýmto prísne reštriktívnym a rigidným výkladom zákona nesúhlasíme a podotýkame, že na jednej strane súdy používajú značne extenzívny výklad, keď to je v náš neprospech a v opačnom prípade, keď to je v náš prospech, používajú reštriktívny výklad. Pokiaľ zákon hovorí o darovaní veci, treba uvedené ustanovenie jednoznačne vykladať tak, že má na mysli bezodplatný prevod. Iný výklad by bol nelogický a s poukazom na iné výkladové pravidlá v prípade právnej úpravy bezpodielového spoluvlastníctva manželov nekonzistentný.

Pri posúdení, či obchodný podiel patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je potrebné vychádzať najmä z... § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia zákona sa použijú na obchodnoprávne vzťahy ustanovenia Občianskeho zákonníka až vtedy, ak Obchodný zákonník neupravuje niektoré otázky pri úprave

obchodnoprávných vzťahov. Otázky súvisiace s obchodným podielom upravené v § 61 a § 114 a nasl. Obchodného zákonníka predstavujú komplexnú úpravu týchto vzťahov, preto na ich úpravu nie je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Obchodný zákonník komplexne upravuje podmienky, za ktorých je možné previesť obchodný podiel na inú osobu a jediné obmedzenie, ktoré pripúšťa, môže byť zakotvené v spoločenskej zmluve. Iný výklad by znamenal obmedzenie zmluvnej autonómie spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným a mohol by spôsobiť spoločnosti značné a nepredvídateľné škody.“.

Napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu podľa názoru sťažovateľky neobsahujú také odôvodnenie, z ktorého by bolo jednoznačné a nespochybňujúce, akým spôsobom sa sudy vysporiadali s jej námietkami a s tým, že v danom prípade existujú aj iné a dokonca diametrálne odlišné rozhodnutia súdov. Podrobnejšie vysvetlenie pohnútok a spôsobu uvažovania krajského súdu pri hodnotení dôkazov sťažovateľka očakávala najmä v časti, kde krajský súd uvádza, „prečo nepripustil dovolanie v otázkach definovaných odporkyňou 2/. Krajský súd sa uspokojil tým, že sa odvolal na už existujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. V ňom sa uvádza, že obchodný podiel je súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov a preto na prevod obchodného podielu sa vyžaduje súhlas manžela prevodcu. Krajský súd však prehliadol fakt, že existujú iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých obchodný podiel nie je vecou a preto sa na jeho prevod nevyžaduje súhlas manžela prevodcu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR – sp. zn. 6 Pbdo 30/2009 z 26.11 2009). Okrem toho uvedené rozhodnutia sú mladšieho dáta, takže rozhodnutie citované krajským súdom možno považovať za prekonané...“.

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov...

Podľa § 148a ods. 1 Občianskeho zákonníka na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého

manžela. Na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhodne so súdom prvého stupňa skonštatoval, že „zmluva o prevode obchodného podielu uzatvorená dňa 19.09.2011 medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/, na základe ktorej nadobudla žalovaná 2/ obchodný podiel vo veľkosti 100 % v obchodnej spoločnosti Accola s.r.o. je neplatná. Žalobkyňa má naliehavý právny záujem na vyslovení neplatnosti tejto zmluvy, pretože bez vyslovenia neplatnosti by bolo jej postavenie právne neisté. Výsledok tohto konania je pre žalobkyňu dôležitý aj z pohľadu jej práva na podiel zo zisku. Takouto určovacou žalobou nie je ani žalovaný 1/ ani žalovaná 2/ šikanovaný. Súd prvého stupňa vyslovil správny právny záver, že žalovaná 2/ nepreukázala, že žalovaný 1/ získal obchodný podiel vo veľkosti 50 % z peňažných prostriedkov, ktoré by nepatrili do BSM. V tomto smere neunesla dôkazné bremeno a súd správne vychádzal z domnienky, ktorá nebola vyvrátená, že obchodný podiel získal žalovaný 1/ z prostriedkov patriacich do BSM. Bezodplatný prevod obchodného podielu nie je možné považovať za darovanie, nakoľko takýto prevod je možné uskutočniť len zmluvou o prevode obchodného podielu, ktorá nevykazuje znaky darovacej zmluvy v prípade bezodplatného prevodu. Pokiaľ žalovaný 1/ získal obchodný podiel za trvania manželstva, tento obchodný podiel patrí do BSM, aj keď bol bezodplatný.“

Ďalej krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku postupoval tak, že sa vysporiadal s otázkou, či je obchodný podiel súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov a či je navrhovateľkou namietaný nedostatok súhlasu s prevodom obchodného podielu manžela dôvodom neplatnosti tohto prevodu.

Podľa krajského súdu „Obchodný podiel ako taký, je inou majetkovou hodnotou a môže byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Z... § 143 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak čo i len jeden z manželov nadobudne za trvania manželstva obchodný podiel v spoločnosti s ručeným obmedzeným, stáva sa hodnota tohto obchodného podielu súčasťou

BSM manželov. Prevod obchodného podielu spoločnosti s ručeným obmedzeným nemožno považovať za obvyklú správu obchodného podielu.

Súd prvého stupňa sa správne vysporiadal so skutkovým a aj právnym posúdením, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje náležitosti podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a odvolací súd v podrobnostiach na neho odkazuje... Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“.

Okresný súd vo vzťahu k tejto otázke uviedol, že «Z § 143 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v BSM konkrétnych manželov je taký objekt, ktorý kumulatívne splňa nasledovné podmienky:

- 1. ide o objekt, ktorý môže byť predmetom vlastníctva,*
- 2. ide o objekt, ktorý nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, pričom však k nadobudnutiu nemohlo dôjsť v dôsledku dedenia, darovania, reštitúcie a objekt neslúži osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov.*

Pokiaľ ide o prvý predpoklad, je skutočne nesporné, že obchodný podiel v spoločnosti s ručením obmedzeným nie je ani hnutelnou a ani nehnuteľnou vecou. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. 2Cdo/168/2005 však vyjadril a odôvodnil názor, že „... obchodný podiel v spoločnosti s ručením obmedzeným nadobudnutý jedným z manželov za trvania manželstva zo spoločných prostriedkov sa stáva súčasťou BSM“.

Najvyšší súd pri odôvodnení tohto svojho záveru okrem iného poukázal na § 149 ods. 4 in fine Občianskeho zákonníka, ktorý sa v súvislosti s vypořádáním BSM výslovne zmiňuje, že predmetom vypořádania sú okrem hnutelných a nehnuteľných vecí aj „ostatné majetkové práva“.

Súd považuje za vhodné uviesť aj to, že doslovný slovného spojenia „predmetom vlastníctva“ použitého v § 143 Občianskeho zákonník by viedol k tomu, že do BSM by nepatrili ani napr. prostriedky z platu, resp. zo mzdy, ktorú zamestnávateľ vyplatí zamestnancovi – jednému z manželov na účet v banke. Takýto zamestnanec a zároveň manžel nie je totiž vlastníkom peňazí, ale má pohľadávku voči banke. Podľa názoru súdu je

preto potrebné vykladať slovné spojenie „predmetom vlastníctva“ širšie ako tak, že ide iba o hnutelné a nehnuteľné veci.

Z horeuvedeného teda vyplýva, že predpoklad 1/ je v súdnej veci splnený.

Pokiaľ ide o predpoklad uvedený pod číslom 2, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že [REDACTED] nadobudol obchodný podiel v spoločnosti Accola s.r.o. vo výške 50 % dňa 23.12.2009, pričom tento obchodný podiel sa dňa 7.3.2011 zvýšil o ďalších 50 % (§ 114 ods. 2 Obchodného zákonníka).

K nadobudnutiu obchodného podielu teda došlo za trvania manželstva [REDACTED] a [REDACTED] (toto manželstvo bolo totiž uzatvorené dňa 5.6.1982, pričom do dnešného dňa nezaniklo).

[REDACTED] pritom tento obchodný podiel ani nezdedil, ani mu nebol vydaný v rámci reštitúcie a ani mu nebol darovaný. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zmluva o prevode obchodného podielu je osobitný zmluvný typ, čo znamená, že o prevode obchodného podielu nemožno uzatvoriť ani kúpnu, ani darovaciu a ani inominátnu zmluvu (viď tiež stranu 279 publikácie Obchodná spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorú vydal EPOS v roku 2004). Hoci teda prevod obchodného podielu, ku ktorému došlo dňa 7.3.2011 bol bezodplatný, iba na základe tejto bezodplatnosti túto zmluvu nemožno považovať za darovaciu zmluvu. Inak povedané – hoci [REDACTED] časť obchodného podielu nadobudol bezodplatne, nenadobudol ju darovaním.

Obchodný podiel pritom zjavne nemá ani takú povahu, aby mohol slúžiť osobnej potrebe – podľa názoru súdu totiž jednoducho neexistuje taká osobná potreba, ktorú by bolo možné uspokojiť už púhym faktom, že niekto je majiteľom obchodného podielu.

Obchodný podiel nemá ani takú povahu, aby [REDACTED] slúžil na výkon povolania. [REDACTED] síce v rámci spoločnosti Accola nepochybne vykonával také činnosti, ktoré mnohí ľudia vykonávajú ako zamestnanie, resp. povolanie – na výkon týchto činností však [REDACTED] obchodný podiel neslúžil.

Okrem uvedených predpokladov na to, aby objekt patrilo do BSM, existuje aj ďalší predpoklad – a to ten, aby objekt bol nadobudnutý z prostriedkov, ktoré aspoň čiastočne patrili do BSM. Odporkyňa 2/ však v konaní nepreukázala, že [REDACTED] obchodný podiel nadobudol od [REDACTED] za peniaze, ktoré by nepatrili do BSM a súd preto

dospel k záveru, že obchodný podiel v spoločnosti Accola s.r.o. patril do BSM navrhovateľky a odporcu 1/.».

Následne sa krajský súd vysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa potreby súhlasu manžela na právne úkony súvisiace s podnikaním druhého manžela, keď poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorom tento uviedol:

„Pretože obchodný podiel v spoločnosti Accola s.r.o. patril do BSM, podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo potrebné, aby s jeho prevodom na [REDAKOVANÉ] súhlasila aj [REDAKOVANÉ]. Pretože však v konaní bolo preukázané, že odporca 1/ o svojom úmysle previesť obchodný podiel na odporkyňu 2/ navrhovateľku vôbec neinformoval, táto nemala možnosť súhlas udeliť a zmluva o prevode obchodného podielu na [REDAKOVANÉ] je teda neplatná.

Súd považuje za vhodné poukázať aj na to, že dňa 31.12.2011 mala spoločnosť Accola s.r.o. majetok v hodnote 45 329 € (viď čl. 153) a dosiahla kladný hospodársky výsledok 18 467 €; s prihliadnutím na takýto majetok a zisk súd dospel k záveru, že prevod obchodného podielu v spoločnosti Accola s.r.o. nebol bežnou vecou. Keďže k podpísaniu zmluvy o prevode obchodného podielu na odporkyňu 2/ ostávali do konca účtovného obdobia iba cca. 3 mesiace, podľa názoru súdu obom odporcom musela byť hodnota spoločnosti známa...“.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku, a preto sa v zmysle § 219 ods. 2 OSP v zásade obmedzil len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov

(prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd pripomína svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je možnosť odvolacieho súdu uvedenú v § 219 ods. 2 OSP obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) aplikovať aj vo svetle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva [I. ÚS 342/2010, IV. ÚS 229/2010; (ďalej len „ESLP“)]. Judikatúra ústavného súdu a Súdneho dvora Európskej únie nevyžaduje, aby bola v odôvodnení rozhodnutia daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (I. ÚS 183/2012, IV. ÚS 119/2012, rozhodnutia ESLP Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že nielen v judikatúre všeobecných súdov, ale ani v právnej teórii neexistuje jednoznačný právny názor na otázku, či je obchodný podiel (ako iná majetková hodnota) súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a ani na otázku, či môže manžel, ktorý nie je spoločníkom v spoločnosti s ručením obmedzeným, napadnúť námietkou relatívnej neplatnosti prevod obchodného podielu druhého manžela – spoločníka, a to ani v právnej vede, ani v judikatúre.

V rámci právnej teórie existuje k tejto problematike pluralita názorov, keď zástancovia jedného názoru nepovažujú obchodný podiel jedného z manželov ex definitione za súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov (napríklad Kubíčková, G. In Lazar, J.

a kol. Občianske právo hmotné. 1. diel. 3. vydanie. Bratislava : Iura Edition, 2010. s. 522), zatiaľ čo druhá časť názorov bez ďalšieho s prihliadnutím najmä na českú právnu úpravu (ktorá však vykazuje oproti slovenskej podstatné odlišnosti) navrhuje zahrnutie obchodného podielu do tohto majetkového manželského režimu (napríklad Fekete, I. Občiansky zákonník. Veľký komentár. 1. diel. Bratislava : Eurokódex, 2011. s. 829). Medzi týmito názormi sa objavuje množstvo návrhov kompromisných riešení. Určitá časť spektra právnej vedy navrhuje analogickú aplikáciu pravidiel o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov aj na obchodný podiel (napríklad Tomašovič, M. Aplikácia inštitútu bezpodielového spoluvlastníctva manželov na majetkové účasti v právnických osobách. In: Justičná revue. 6-7/2007. s. 805– 817), iní autori navrhovali v dôsledku nejasnej judikatúry rozlišovať medzi záverom, že obchodný podiel je súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a záverom, že práva vyplývajúce z tohto obchodného podielu prislúchajú spoločníkovi samému (napríklad Valko, E. Aký je vzťah obchodného podielu k BSM? In: Bulletin slovenskej advokácie. 3/2008, s. 6– 8).

Nejednotný prístup vykazuje aj rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), keď napríklad podľa rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obdo 30/2009 z 26. novembra 2009 nie je obchodný podiel súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a ten z manželov, ktorý nie je spoločníkom, nemôže namietat relatívnu neplatnosť zmluvy o prevode obchodného podielu, avšak podľa rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 11/2007 z 25. júna 2008 práve naopak, nedostatok súhlasu druhého z manželov s predajom obchodného podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným je dôvodom na vyslovenie neplatnosti takejto zmluvy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na primárnu úlohu všeobecných súdov vykladať a aplikovať právne predpisy vrátane predpisov Občianskeho zákonníka týkajúcich sa bezpodielového spoluvlastníctva manželov a na úlohu najvyššieho súdu zabezpečovať v rámci procesne prípustných možností jednotnosť rozhodovacej činnosti. Ústavný súd nemá právomoc nahradzovať činnosť všeobecných súdov pri výklade a aplikácii inštitútov súkromného práva, ak tieto nemajú ústavnoprávne dôsledky. Pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti sťažovateľky ústavný súd preto neposudzoval, či je správny výklad, podľa ktorého je obchodný podiel ako predmet právnych vzťahov súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ani to, v akom rozsahu môže jeden z manželov napádať námietkou relatívnej neplatnosti právne úkony druhého manžela, ktorý uskutočnil ako spoločník v obchodnej spoločnosti. Ústavný súd mohol pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúmať iba to, či napadnutým rozsudkom krajského súdu mohli byť porušené základné práva označené v petite sťažnosti, a v súvislosti s tým najmä to, či výklad použitý krajským súdom nie je zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda či je ešte z ústavného hľadiska udržateľný.

Z pohľadu ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd dal dostatočnú odpoveď na všetky námietky uplatnené sťažovateľkou. Krajský súd si (prostredníctvom názoru okresného súdu) osvojil názor, podľa ktorého spadá obchodný podiel do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ak sú splnené dve podmienky. Po prvé, ide o objekt, ktorý môže byť predmetom vlastníctva, a po druhé, ide o objekt, ktorý nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, pričom však k nadobudnutiu nemohlo dôjsť v dôsledku dedenia, darovania, reštitúcie a objekt neslúži osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov. Ústavný súd nezistil namietaný nedostatok odôvodnenia niektorej z týchto dvoch podmienok, resp. ich protirečivosť.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nie je podľa názoru ústavného súdu arbitrárny ani zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie krajského súdu nie je protirečivé a vyplýva z neho záver, ktorý bol podkladom výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd odôvodnil svoje závery okrem iného aj poukazom na judikatúru všeobecných súdov v obdobných veciach. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Hoci výklad príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý zaujal krajský súd, nie je jediným možným výkladom, nemožno ho však kvalifikovať ako natoľko nenáležitý, prípadne extrémny, že mal mať za následok jeho

ústavnú neudržateľnosť. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že ani postup krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, nebol svojvoľný, teda arbitrárny, pričom krajský súd svoje závery v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu. Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka namietala tiež porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru, podľa ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd uvádza, že z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Ústavný súd konštatuje, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľom odopreté nebolo. Okresný súd aj krajský súd sa žalobou zaoberali v súlade s ustanoveniami relevantného právneho predpisu a krajský súd ako súd odvolací prvostupňové rozhodnutie preskúmal. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je automaticky nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľov (IV. ÚS 243/2011). Z uvedeného pohľadu ústavný súd posúdil teda ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorá sa týka námietky porušenia čl. 13 dohovoru, a z toho dôvodu ju pri predbežnom prerokovaní sťažnosti odmietol.

V nadväznosti na tieto závery ústavný súd napokon odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva na podnikanie v zmysle čl. 35

ods. 1 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 218/07, IV. ÚS 116/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (II. ÚS 71/07).

Z uvedených dôvodov je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, príslušnosť súdu ustanoví zákon, sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti uviedla, že *«pokiaľ mali súdy za to, že sa jedná o problematiku platnosti a relatívnej neplatnosti prevodu obchodného podielu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a obchodný podiel vnímali ako vec, máme za to, že predmetný spor mal byť prejednaný a rozhodnutý v senáte „C“, a nie v senáte „Cb“. Z uvedeného dôvodu sa nám javí ako veľmi pravdepodobné, že v danej veci nerozhodoval zákonný sudca, čím mohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy.»*.

Zo sťažnosti a z jej príloh však nevyplýva, že by sťažovateľka uplatnila túto námietku v konaní pred všeobecnými súdmi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že už formuloval právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08, IV. ÚS 340/2013).

Navyše, v zmysle § 237 ods. 1 písm. g) OSP ak sa účastník konania domnieva, že bol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je na ňom, aby námietku porušenia ústavnej ochrany vyplývajúcu z ústavno-procesného princípu o zákonnom sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy) uplatnil na všeobecnom súde podaním mimoriadneho opravného prostriedku— dovolania podľa § 237 písm. g) OSP (IV. ÚS 161/08, I. ÚS 600/2012).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, podľa ktorého Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát, neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo, ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok má charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Ústavný súd konštatuje, že tento článok nie je priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch. Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedenej ústavnej normy v konaní podľa čl. 127

ods. 1 ústavy (napr. III. ÚS 581/2014). Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky vrátane návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu, čoho sa sťažovateľka taktiež domáhala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015